

Driblings i més driblings

En Jordi Pujol primer ens va fer callar amb els seus "ara no toca". Després ens tapava la boca jurant que aclarir els temes equivalia a "atacar Catalunya". Finalment, el "diuen, diuen, diuen"...i la dita que "els meus fills van amb una mà davant i l'altra darrera", en sengles compareixences vergonyants al Parlament de Catalunya (d'ell i la seva senyora). Quins pebrots!

El cert de tot plegat és que ja han passat trenta-cinc anys del frau de "Banca Catalana" i el més calent segueix a l'aigüera. Entremig de tot plegat, un munt de sospitoses "refundacions" de l'antiga CiU, la ruptura amb Unió, el consegüent canvi de nom de la formació (Junts per Catalunya, PDeCAT, etcètera) i una autèntica "apostasia" del nacionalisme català... per a fer-se sospitosament "indepe". Amb un únic objectiu: tapar les vergonyes i els tripijocs de tot el "clan".

Fernando Lázaro (periodista del diari "El Mundo") i Victòria Àlvarez (ex. novieta del fill gran de la família) van concentrar tot l'odi dels presumptes defraudadors, en filtrar un seguit d'informacions del tot irrefutables, a mitjans de l'any 2014. Llavors, el patriarca de l'embotat encara va tenir el desvergonyiment de fer comparèixer un dels seus advocats davant la premsa. Mai no enrogeix. Ni ple de vi ho faria. Allò no va ser cap roda de premsa. Tan sols la lectura d'una fastigosa nota, sense cap pregunta posterior. Visca la transparència!

D'aleshores ençà, tot segueix enrocat, com en una partida d'escacs. Fins que ara, a primers d'agost, la Fiscalia acaba de dur --davant l'Audiència nacional-- la troballa de mitja dotzena de comptes més a Andorra. Amb transferències milionàries de calers provinents de Mèxic i Panamà, on un es pregunta que se'ls havia perdut. Totes aquestes quantitats, pertanyents al mateix entorn familiar. A partir d'ací, el jutge De la Mata, ha reclamat a quatre bancs (BPA, Andbank, Sabadell i Crèdit Andorrà) ampliació d'informació. Em pregunto quan s'acabarà d'aclarir --d'una vegada per totes? la "història". Quan serà veritat la dita de "qui la fa, la paga", en forma d'escarment?

El blanqueig de capitals sembla més que evident. I tots tenim el dret de preguntar-nos a què ve tanta connivència i tanta dilació. En un total sentit de conya i sornegueria, ací s'hi escauria metafòricament una frase lapidària de l'exfutbolista Bernd Schuster: "d'on era l'àrbitre? Català?... Ja no cal dir res més!"

Per molt que en Pujol fos president del principat al llarg de 23 anys, res no podria justificar la desmesurada fortuna de què es parla. Tirant el rellotge enrere, quina llàstima que no s'hagués enfilat i tallat de soca-rel --fa catorze anys-- la denúncia parlamentària d'en Pasqual Maragall contra n'Artur Mas... Sí! La que va referida al problema del famós tres per cent. Per cert, tres o deu per cent?

Si dins d'aquesta mena de pel·lícula hi afegim l'anacronisme de l'aforament, la presumpció d'innocència, la lentitud judicial i les més que probables ganes de no "encabritar la fera", podríem començar a entendre alguna cosa. Mentrestant, hem vist malifetes de molta menys envergadura que ja han passat pel sedàs.

Al "hit parade" de frases o expressions cèlebres, n'hi podríem afegir unes quantes més. Com ara, la "desacceleració econòmica" i el "creixement negatiu" de l'economia, emprades per expresidents del govern espanyol. És clar que, després del mal tancament de la tèrbola "doctrina Botín", el sarau derivat del cas Villarejo-BBVA i la sòrdida i esgarrifosa elucubració sobre la mort de n'Emilio Botín, tot fa pudor de socarrim. Realment voldran treure l'aigua clara...o ens faran beure a galet de bell nou?

Aquest "totum revolutum" s'ha de cloure expeditivament, urgent i amb contundència. De gent que

dribli, ja tenim els Messi &co. Si us plau, que ens bescanviïn el "diuen, diuen, diuen"...pel "fer, fer, fer". No essent així, tindrè tot el dret a capgirar l'etiqueta de "molt honorable" per "molt impresentable". Ho sento.